

[Finansministeren.]

54 mill. kr. Forslaget indeholder ingen ændringer af afgiftssatsernes højde. Derimod er der til denne lovgivning foreslået nogle tekniske ændringer, som er omtalt i bemærkningerne. Den vigtigste går ud på, at grammofoner og pladespillere underkastes samme beskatning som radioapparater. I øjeblikket bliver radioapparater beskattet i detailhandelen, medens pladespillere o. lign. bliver engrosbeskattet. I det lovforslag, som jeg fremsatte for rigsdagen i november 1950, var begge varekategorier foreslået engrosbeskattet. Men under rigsdagsbehandlingen blev beskatningen af radioapparater ændret til detailbeskatning. Erfaringerne har imidlertid vist, at det er uheldigt ikke at have samme beskatningsform for radioapparater og pladespillere. Fra et opkrævningssynspunkt ville en engrosbeskatning af begge varearter være at foretrække, men når dette ikke kan lade sig gøre, finder jeg det rimeligt at henføre pladespillerne til detailbeskatningen. Jeg henviser iøvrigt til bemærkningernes omtale af denne og et par andre mindre ændringer af teknisk art.

Jeg skal dernæst omtale toldlovsforslaget. Der er tre årsager til, at en ændring af vor toldlovgivning nu er påkrævet.

For det første trænger vi til en teknisk revision af toldloven, der næsten er 30 år gammel. For det andet skulle man nu være så vidt med erfaringerne om værditold, at vi i langt højere grad end hidtil kan gå over til dette princip, der af principielle grunde er det bedste, og endelig for det tredje må det findes rimeligt nu at foretage en vis ajourføring af en del af toldlovens satser, under hensyn til at priserne i dag er langt højere, end dengang disse satser blev indført.

Jeg skal gå nærmere ind på disse tre punkter.

Om det rent toldtekniske vil jeg sige, at siden toldloven blev gennemført i 1924, er der fremkommet mange nye varer og varekvaliteter, som ikke har været forudsat i tariffens opbygning. Jeg kan f. eks. nævne plasticvarerne, der jo omfatter mange forskellige ting. Jeg kan også nævne, at vi mangler en gruppe for elektrisk materiel. Jeg kan nævne, at man nu af stoffet nylon ikke blot fremstiller luksuspregede beklædningsgenstande, men også mange nyttige ting, endog produktionsmidler som fiskenet.

Der er derfor dels en del varer, som slet ikke findes i toldtariffen, og som man derfor har måttet henføre til gruppen „unævnte varer“, hvorved denne gruppe får en langt videre anvendelse, end tanken havde været,

og en meget tilfældig anvendelse; dels er der fremkommet varer, som efter deres karakter bliver helt forkert placeret i den gældende toldlov.

Det har også været fremhævet, bl. a. fra rigsdagsside allerede i 1930'erne, at tariffeksten er urimelig kompliceret på den måde, at varerne ikke er grupperet overskueligt, og det er derfor meget vanskeligt at benytte toldtariffen i praksis; jeg kan f. eks. nævne, at hvis man skal finde toldsatsen for rør af jern, skal man arbejde sig gennem 7 sider tariffekst, hvor disse rør findes under forskellige positioner sammenblandet med en mængde andre ting.

I det foreliggende lovforslag er teksten i vidt omfang blevet omarbejdet med henblik på en teknisk forbedring, og det er søgt at gruppere varerne i naturlig orden, således at man normalt begynder med råstoffer, dernæst tager halvfabrikater og så de færdige varer. Derved får man i flere grupper et større antal positioner end nu. Til gengæld sparer man et stort antal positioner ved overgang til værditold, der f. eks. i manufakturgruppen betyder, at man kan nøjes med 62 positioner i stedet for 175.

Om selve princippet værditold vil jeg fremhæve de to afgørende fordele, dette system har fremfor mængdetolden.

For det første er værditold ud fra demokratiske synspunkter det rigtige princip, og for det andet har den det afgørende fortrin, at den automatisk følger prisbevægelserne op og ned, således at tolden både fiskalt og handelspolitisk bliver ved at have en virkning, der svarer til den, som var tilstræbt, da tariffen blev fastlagt.

Hvad angår det første forhold, at værditold demokratisk set er det rigtige, behøver jeg ikke at anvende mange ord. Det er klart ud fra moderne forbrugsbeskatnings principper, at man ønsker, at den dyreste kvalitet og den dyreste vare i en gruppe beskattes højest. Dette sker automatisk, når man anvender værditold. Derimod har mængdetold en tilbøjelighed til at vende den tunge ende nedad, som det hedder med en vending, der har gammel hævd i den skattepolitiske debat her i landet. Man kan naturligvis forsøge selv under mængdetold at gøre forskel på den dyre og den billige vare, men det kræver, at man opdeler en gruppe i et stort antal undergrupper, og det bliver altid mere eller mindre vilkårligt, samtidig med at det er kompliceret.

Den anden fordel, at værditold automatisk følger priserne, er jo af indlysende betyd-